

Mevsim Sonbahar

— ozlem-colak · 08 Mart 2009

Bir temmuz sabahıydı. O gün her zamankinden daha erken uyandı genç kız bütün gece uyuyamamasına rağmen. Hemen hazırlanmalıydı. Kalktı giyindi üstünü. Heyecandan ölüyordu. Aklında tek bir şey vardı. "onu göreceğim" , "onu göreceğim"...Ve sonunda bir saatlik hazırlıktan sonra çıktı evin kapısından. Bindi bir minibüse ve kısa bir yolculuktan sonra sevdiğiyle anlaştıkları yere geldi. Kalbi ritim tutmuştu sanki.Bir an duraksadı ve kendi kendine konuşmaya başladı.Ne oluyor sana kendine gel dedi. Ve biraz daha sakinleşerek buluşma noktasına geldi. Orda bekliyordu delikanlı. Onu görünce yeniden başladı kalbi hızlı hızlı atmaya. Göz göze geldiler ve birbirlerine gülümsediler.Sanki yıllar olmuştu birbirlerini görmeyeli. Yüreklerindeki özlemin acısını çıkarırcasına sarıldılar çevredeki gözlere aldırmaksızın. Her ikisi de öyle mutluydular ki küçük bir çocuğun masum ve içten gülüşünü saçıyorlardı etrafa. Oldukları yerde biraz konuştuktan sonra her zaman gittikleri çay bahçesine gittiler. Mutluydular, sanki dünya onlarındı.Bütün gün beraber olmanın tadını çıkararak oradan oraya gezip durdular. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve her ikisi de farkındaydı bunun. Beraberken birbirlerine hiç hissettirmediler bunu. Ama bu sorun içten içe yakıyordu her iki yüreği de. Aslında beraberlikleri imkansızdı. Fakat yüreklerindeki büyük sevgiye engel olamıyorlardı bir türlü, kopamıyorlardı birbirlerinden. Ta ki genç kız bir eylül sabahı buraya kadarmış diyene kadar. Delikanlı hep bu günün geleceği korkusuyla yaşamıştı ve sonunda o gün gelip çatmıştı. İtiraz edemezlerdi alınlarında koca harflerle yazılmış olan bu kadere. Hayır ,olmaz diyemezlerdi. Sonbahar yine yapmıştı yapacağını ve hüznün ve keder dolu iki yaşlı yürek bırakmıştı geriye. Sert bir fırtına esmişti ve savurmuştu birbirini deli gibi seven iki yüreği ve bedeni birbirinden çok uzak yerlere. Yıkılmıştı genç kız delikanlının ardından. Günden güne solmuştu, alışamamıştı onun yokluğuna. Hep onu düşünmüştü. Ağlamaktan sanki artık kalbi mühürlenmişti. Sevmemişti artık yaşamayı, almamıştı kalbine ondan başkasını. Gel zaman git zaman alışmıştı sonunda onu onsuz yaşamaya. Ama her yağmur yağışında, her rüzgar esişinde içi acımişti. Kalbi her seferinde buruk bir acıyla dolmuştu. Delikanlı ise kabullenememişti önceleri ayrılığı. Ağlamış, ağlamış, ağlamıştı genç kızın ardından. Geceleri uyuyamamıştı onu düşünmekten. Unutamamıştı sevgi dolu günlerini. Tekrar bakamamıştı eski resimlere. Sonunda o da kabullenmişti onsuz yaşamayı ve bu acımasız ayrılığı. Ve o da sevdiği gibi kalbine gömmüştü melekleri bile kıskandıran masum sevgilerini. Acı çekmek ve ağlamak yetmemişti yüreklerini tekrar birleştirmeye. Ama söz vermişti her ikisi de kalplerine akan gözyaşlarıyla "onu sonsuza kadar seveceğim" diye. Ve bir daha birbirlerini hiç görmemişler..